

Patron szkoły

Kornel Makuszyński

Kalendarium życia

1884 – 1896

STRYJ

1884

Kornel Makuszyński przychodzi na świat w dniu **8 stycznia** w miasteczku Stryj koło Lwowa jako siódme dziecko, a zarazem jedyny syn Julii z Ogonowskich i emerytowanego wówczas pułkownika wojsk austriackich Edwarda Makuszyńskich. Rodzice ciężko pracowali, aby utrzymać pokaźną gromadkę dzieci.

1895

Makuszyński uczęszcza do klasy I Gimnazjum w Stryju. Udziela korepetycji. Za słynną satyrę na księdza przyszłego pisarza wyrzucono z gimnazjum w Stryju.

1896 – 1898

Beztroskie dzieciństwo przerywa śmierć ojca. Dwunastoletni Kornel korepetycjami musi zarabiać na swoje utrzymanie. Wkrótce wyjeżdża do krewnych do Przemyśla, gdzie kończy drugą klasę gimnazjum i jak sam pisze: „Zwykłym zresztą i łatwym do przewidzenia porządkiem rzeczy – wylali mnie z kolei z gimnazjum w Przemyślu, utknąłem już na amen w gimnazjum we Lwowie, który mi się wydawał wtedy ośrodkiem świata.”

1898 – 1908

OKRES LWOWSKI

1898

Wyjazd do Lwowa i rozpoczęcie zupełnie samodzielnego życia. Makuszyński rozpoczyna naukę w IV Gimnazjum Męskim im. Jana Długosza.

1902

Na łamach „Tygodnika Literackiego” i dodatku do „Słowa Polskiego” ukazują się dwa sonety Makuszyńskiego.

1903

Makuszyński zdaje maturę i zapisuje się na Wydział Filozoficzny Uniwersytetu Lwowskiego. Latem wyjeżdża na Śląsk (Gliwice, Zabrze), gdzie prowadził kursy historii i literatury polskiej dla górników i młodzieży robotniczej.

Zdjęcie Makuszyńskiego z 1903 roku wykonane we Lwowie, w Zakładzie Fotograficznym Adela

1904 - 1908

Studiuje filologię polską i romańską na wydziale filozoficznym Uniwersytetu im. Jana Kazimierza oraz aktywnie działa w studenckim Kole Polonistów. Fascynacja teatrem od wczesnych lat gimnazjalnych.

1905

Dzięki staraniom Jana Kasprowicza i Wincentego Lutosławskiego, zostaje sekretarzem redakcji „Słowa Polskiego” i jego stałym recenzentem teatralnym.

Zdjęcie Kornela Makuszyńskiego z 1905 roku wykonane w Zakładzie Fotograficznym T. Bahrynówicza we Lwowie

1910 - 1914

Okres podróży zagranicznych. Pisarz wówczas zwiedził Włochy, Francję i Niemcy. Studiuję literaturę francuską na Sorbonie.

1912

Zawiera związek małżeński z Emilią z Błażeńskich, ziemianką ze Żmudzi, studentką biologii Uniwersytetu Lwowskiego. Ślub odbył się w Warszawie.

1913

Objęcie stanowiska kierownika literackiego Teatru Miejskiego we Lwowie.

1914 – 1918 – I WOJNA ŚWIATOWA

1914

Makuszyńscy zostają na Litwie aresztowani i jako obywatele austriaccy zesłani do Guberni Kostromskiej za Wołgę.

1915

W maju 1915 roku małżonkowie powrócili do Lwowa, gdzie Makuszyński objął posadę kierownika działu dramatu w Lwowskim Teatrze Miejskim.

1915 - 1918

Makuszyńscy przymusowo mieszkają w Kijowie.

1918 – 1944 OKRES WARSZAWSKI

Od roku 1918 Kornel Makuszyński mieszka w Warszawie.

Gabinet Kornela Makuszyńskiego w warszawskim mieszkaniu

1920

Bierze udział w wojnie polsko - bolszewickiej, służąc piórem w Referacie Literackim Wydziału Prasowego (Oddział II) Armii Ochotniczej.

1920 - 1924

Prowadzi dział krytyki literackiej i teatralnej w chadeckim dzienniku „Rzeczpospolita”.

1926

Za poemat „Pieśń o Ojczyźnie” otrzymuje Państwową Nagrodę Literacką. Umiera jego żona Emilia.

1927

W sierpniu 1927 roku pisarz żeni się ze śpiewaczką i pedagogiem - Janiną Gluzińską, córką znanego lekarza. Huczne wesele odbyło się w Zakopanem, w willi Ustronie, należącej wówczas do rodziny Gluzińskich.

Ślub Makuszyńskiego z Janiną Gluzińską (1927 r.)

1929

W 1929 r. w grudniu Kornel Makuszyński ofiarował Sekcji Narciarskiej w Zakopanem kryształowy puchar jako nagrodę przechodnią swego imienia, co w roku 1930 dało początek zawodom narciarskim o „Puchar Kornela Makuszyńskiego”. Dając puchar, Makuszyński powiedział: „... dar biedny i pospolity nabiera ceny, jeśli ofiarowany będzie z całego serca i wyłożony promieniami miłości.”

1931

Nadanie Makuszyńskiemu tytułu Honorowego Obywatela Zakopanego, później Honorowego Członka Związku Górali, przez których był podziwiany, kochany i szanowany.

1934

Makuszyński podarował biednym góralskim dzieciom 100 par nart, nadesłanych na jego ręce przez społeczeństwo.

Pod koniec lat trzydziestych życie Makuszyńskiego podzielone było między Warszawę i Zakopane. Do 1936 roku wynajmował z żoną duże mieszkanie w alei Róż w Warszawie.

Państwo Makuszyński w warszawskim mieszkaniu w alei Róż (ok. 1930 r.)

1935

Makuszyńscy przeprowadzają się do mieszkania rodzinnego Gluzińskich przy ulicy Grottgera, gdzie przebywają do wybuchu II wojny światowej.

1937

Pisarz zostaje członkiem Polskiej Akademii Literatury.

1933 - 1939

Stały felietonista „Kurier Warszawski”.

1944

Przeżywa gorycz klęski i upadku powstania warszawskiego, traci dom. We wrześniu 1944 roku, wraz z ludnością cywilną, Makuszyński znajduje się w obozie w Pruszkowie, potem przymusowo w Opocznie.

1944 – 1953

ZAKOPIAŃSKI AZYL

1944

5 listopada 1944 roku państwo Makuszyńscy zamieszkują w Zakopanem w willi „Opolanka”. Tu rozpoczyna się ostatni rozdział życia pisarza. K. Makuszyński. Nie pisze już książek, jest schorowany i zmęczony przejściami wojennymi, powoli odchodzi w zapomnienie.

Jego sytuacja finansowa pogarsza się. Odbywa spotkania autorskie i pobiera honoraria w postaci jajek, sera, masła, ..., wygłasza prelekcje w sanatoriach, zakładach pracy. Cierpliwie odpisuje też na listy chłopców i dziewczynek z całego kraju.

Ostatnie zdjęcie Makuszyńskiego przed chorobą

1948

Pisarz wraz z R. Brandtstaetterem i J. Meissnerem kieruje zakopiańskim Klubem Literackim.

1953

31 lipca 1953 roku o godz. 9 rano Kornel Makuszyński umiera. „Był piękny słoneczny dzień, jak gdyby wybrany na ostatnią ziemską drogę pisarza, co miał „słońce w herbie”. Przed willą zgromadziły się tłumy mieszkańców Zakopanego i ludzi przyjezdnych. Trumnę ze zwłokami honorowego gazdy wynieśli górale w odświętnych strojach.

Z kościoła na cmentarz nieśli trumnę przybyli pisarze. Nad otwartą mogiłą przemówił Roman Brandtstaetter, który powiedział: „Był dobrym człowiekiem. Był jednym z tych, którzy dobroć utożsamiali z mądrością, a talent z charakterem, którzy wiedzieli, że nie można być wielkim pisarzem, będąc złym człowiekiem.”

Do grobu podchodziły długim szeregiem dzieci i rzucały na trumnę kwiaty. Pochowano

go w Zakopanem na Cmentarzu Zasłużonych na **Pęksowym Brzyzku** „z białą różą na sercu.”

1963

Ulicę „Pod Okopą” nazwano imieniem Kornela Makuszyńskiego.

1966

Z inicjatywy żony Janiny zostaje utworzone Muzeum Kornela Makuszyńskiego. Mieści się w wili „Opolanka”, gdzie pierwsze piętro zajmowali kiedyś Państwo Makuszyńscy.

1973

Umiera druga żona pisarza, spoczęła na cmentarzu obok męża.